

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 203/05
04.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Лазаревић Јанка, председника већа, Инић-Дрецун Милене, Чавлина Горана, Цветковић Бате и Јоцић Драгана, чланова већа са саветником Врховног суда Сандић Ксенијом као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби браниоца оптуженог адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу К. број 92/04 од 30.9.2004. године, у седници већа одржаној дана 4.4.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Шапцу К. број 92/04 од 30.9.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и у смислу члана 42. и 43. ублажена му законом прописана казна те је осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 23.4.2004. године до 12.5.2004. године.

Оштећене ББ и ВВ за остваривање имовинско правног захтева упућене су на парницу.

Од сведока ГГ одлучено је да се одузме мобилна картица број 064 2057906 и по правноснажности пресуде да се преда оштећеној ББ

Истом пресудом Оптужени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 35.100 динара као и пашални износ од 1.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против ове пресуде изјавио је жалбу бранилац оптуженог због одлуке о казни с предлогом да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће оптужени за извршено кривично дело бити блаже кажњен.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије ставио је предлог Ктж. бр. 329/05 од 18.2.2005. године да жалба браниоца оптуженог изјављена против првостепене пресуде буде одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Врховни суд је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца Србије, на којој је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП-а, па је по оцени навода у жалби, нашао:

У првостепеном поступку није учињена ни једна битна повреда одредаба кривичног поступка, нити је повређен кривични закон на штету оптуженог, а на које повреде Врховни суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Испитујући одлуку суда о казни, поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. ОКЗ.

Одговарајући значај је дат утврђеним бројним олакшавајућим околностима на страни оптуженог да је релативно млад човек, да је предметно кривично дело извршио у стању битно смањене урачунљивости, као да је незапослен и да живи у заједници са родитељима и то мајком домаћицом и оцем који је пензионер и издржава породицу са месечним приходом од 10.000,00 динара, а правилно је оцењен и значај отежавајуће околности да је оптужени и раније осуђиван и то једанпут пресудом Општинског суда у Шапцу К. број 321/02 од 5.6.2002. године због кривичног дела ситног дела крађе, утаје или преваре из члана 173. став 1. КЗ РС за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од једног месеца условно за једну годину.

С обзиром на изнето, Врховни суд налази да је у конкретном случају правилно оцењена тежина и друштвена опасност извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности оптуженог када је напред наведеним утврђеним олакшавајућим околностима дат значај особито олакшавајућих околности у конкретном случају и оптуженом у смислу члана 42. и 43. ОКЗ ублажена законом прописана казна, те оптужени за извршено кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју се рачуна време проведено у притвору од 23.4.2004. године до 12.5.2004. године.

По оцени Врховног суда ова казна је нужна да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ, а што се неби постигло са блажом казном како се то предлаже у жалби браниоца оптуженог и указује да је требало дати већи значај околностима које су претходиле извршењу кривичног дела оптуженог, те да је оптужени био у психичкој кризи у којој је доспео након вербалног сукоба са мајком, због чега је употребио превелику количину психосупстанце "бромозепама" у комбинацији са алкохолом, а што је помутило његову свест и онемогућило га да рационално мисли и управља својим поступцима, оптужени је показао кајање због учињеног кривичног дела, на шта је указивало и понашање оптуженог након извршеног кривичног дела, а све ове околности су биле познате првостепеном суду приликом одмеравања казне оптуженом. При томе су нетачни наводи у жалби браниоца оптуженог да оптужени раније није осуђиван за истоврсно кривично дело против имовине, те да је то требало ценити као олакшавајућу околност приликом одмеравања казне оптуженом, јер је оптужени раније осуђиван како је то напред наведено.

Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда у делу одлуке о казни и истиче да није правилно примењен принцип индивидуализације казне као и да би се са блажом казном постигло његово преваспитавање и ресоцијализација, па је неоснован и предлог у жалби да првостепена пресуда буде преиначена у погледу одлуке о казни тако што ће оптуженом за извршено кривично дело бити одмерена блажа казна.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одбио жалбу браниоца оптуженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду, а како је то ближе назначено у изреци ове пресуде.

Председник већа,

судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,

Ксенија Сандић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ